

Sygn. akt III AUa 33/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy N. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt VI U 911/14

oddala apelację.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

Sygn. akt III AUa 33/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona N. G. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 28 stycznia 2013 r., odmawiającej jej prawa do zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w Biurze (...) w O., przyznania rekompensaty za niewypłacanie w okresie od 2 listopada 1981 r. do 31 grudnia 1990 r. 15% dodatku do emerytury z tytułu pracy w portach morskich oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r.

W uzasadnieniu ubezpieczona podniosła, iż organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił, jako składkowego okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r., zgodnie z nadal obowiązującym art. 4 umowy z dnia 25 marca 1957 r. między rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w sprawie terminu i trybu dalszej repatriacji z ZSRR osób narodowości polskiej (Dz.U. z 1957 r. N47poz. 222), która

została ratyfikowana przez Radę Państwa w dniu 23 maja 1957 r. Zdaniem skarżącej od czasu wejścia w życie umowy repatriantom (a jeśli chodzi o uprawnienia rentowe również członkom ich rodzin), przyznano przywileje emerytalno-rentowe związane z uwzględnieniem czasu pracy za granicą do okresów zatrudnienia w Polsce. Odnosząc się do wniosku o uwzględnienie dodatku do emerytury w wysokości 15% (zamiast 10%), w związku z pracą w pierwszej kategorii zatrudnienia ubezpieczona podniosła, iż §10 uchwały nr 175/81 Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1981 r. w sprawie szczególnych uprawnień dla pracowników branży portów morskich, w zakresie w jakim wymagał zarówno dla kobiet jak i dla mężczyzn 25 lat pracy w portach morskich, w tym 15 lat pracy na stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały dyskryminował kobiety i był sprzeczny z wówczas obowiązująca Konstytucją PRL w powiązaniu z treścią art. 20 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. z 1968 r. Nr 3 poz. 6 ze zm.). W kwestii żądania przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. (1.125,00 zł) i w marcu 1981 r. (1.125,00 zł) znajduje uzasadnienie w treści § 5 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1981 r. w sprawie szczególnych zasad przechodzenia na emeryturę pracowników uspołecznionych zakładów pracy w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r. (Dz.U. z 1981 r. Nr 19 poz. 95 ze zm.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., w uzasadnieniu wskazując, iż żądanie ubezpieczonej zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O., przyznania rekompensaty za niewypłacenie w okresie od 2 listopada 1981 r. do 31 grudnia 1990 r. 15% dodatku do emerytury z tytułu pracy w (...) oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. były już przedmiotem postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami sądu.

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona N. G. urodziła się (...) na terenie byłego ZSRR w I.. Tam też w dniu 4 stycznia 1958 r. zawarła związek małżeński z J. G. urodzonym w (...) r. Ubezpieczona była wtedy obywatelką ZSRR. W 1958 r. przybyła do Polski. W okresie od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. N. G. była zatrudniona w Biurze (...) w O.. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 czerwca 1983 r. - wydaną w wykonaniu wyroku Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 grudnia 1982 r. (sygn. akt U 642/82) – N. G. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 2 listopada 1981 r.

Decyzją z dnia 17 października 1983 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił podstawę wymiaru emerytury na kwotę 13.473,83 zł, ustalając, iż do emerytury przysługują wzrosty 2 % podstawy wymiaru z tytułu ponad 20 letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej, 10% podstawy wymiaru z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach.

Orzeczeniem z dnia 21 marca 1984 r. Rada Nadzorcza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania N. G. z dnia 5 listopada 1983 r. od decyzji ZUS z 17 października 1983 r. zatwierdziła zaskarżoną decyzję w zakresie w jakim ZUS przyjął wzrost emerytury w wysokości 2% podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w Polsce Ludowej, wzrost emerytury w wysokości 10 % podstawy wymiaru z tytułu pracy w szczególnych warunkach, z tym że zaleciła organowi rentowemu rozpatrzenie wniosku o przyjęcie nowej podstawy emerytury.

W odwołaniu z dnia 8 maja 1984 r. wnioskodawczyni domagała się zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O. oraz przyznania 15% wzrostu emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 1984 r. wydanym w sprawie o sygn. akt U 990/84 Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie po rozpoznaniu odwołania wnioskodawczyni od orzeczenia Rady Nadzorczej Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 21 marca 1984 r. oddalił odwołanie wnioskodawczyni. W uzasadnieniu w oparciu o brzmienie art. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin Sąd wskazał, iż zatrudnienie w ZSRR w okresie od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. nie podlega zaliczeniu

do wysługi emerytalnej. Sąd wskazał również, iż przyznany wnioskodawczyni, a wynoszący 10% wzrost podstawy wymiaru emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach opiera się na § 16 oraz pozycji 24, działu XIV, wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ wnioskodawczyni przepracowała więcej niż 15 lat na wymienionym w wykazie stanowisku. Jak wskazał Sąd żądanie wzrostu w wysokości 15% podstawy wymiaru emerytury nie mogło zostać uwzględnione, gdyż przepis § 18 rozporządzenia wymaga przepracowania w portach morskich co najmniej 25 lat, nie zaś jak w przypadku wnioskodawczyni 22 lat.

Orzeczeniem z dnia 6 marca 1985 r. Rada Nadzorcza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania N. G. od decyzji ZUS z 31 stycznia 1985 r. zmieniła decyzję w ten sposób, że podstawę wymiaru świadczenia skarżącej ustaliła w oparciu o przepis § 5 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1981 r. (Dz.U. Nr 19, poz. 95 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 1985 r. (wydanym w sprawie o sygn. akt U 517/85) po rozpoznaniu odwołania od orzeczenia Rady Nadzorczej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 1985 r. Sąd Okręgowy Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Radzie Nadzorczej Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 29 maja 1985 r. Rada Nadzorcza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania N. G. od decyzji ZUS z 31 stycznia 1985 r. uchyliła zaskarżoną decyzję i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania Oddziałowi ZUS.

Decyzją z dnia 8 lipca 1985 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej zmiany podstawy wymiaru emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż podstawę wymiaru emerytury stanowi wynagrodzenie uzyskane w miesiącach grudzień 1979, styczeń, luty, marzec, kwiecień, czerwiec i lipiec 1980 r. oraz styczeń, luty, marzec i kwiecień 1980 r. Przeprowadzona kontrola nie stwierdziła nieprawidłowości w zarobkach, wobec czego zdaniem organu decyzja ustalająca podstawę wymiaru na kwotę 11.100 zł zwaloryzowaną następnie do kwoty 13.610 zł była prawidłowa i zgodna z przepisami.

Orzeczeniem z 25 lipca 1985 r. Rada Nadzorcza ZUS po rozpoznaniu odwołania N. G. od decyzji ZUS z 10 lipca 1985 r. zatwierdziła decyzje ZUS z dnia 8 lipca 1985 r. i 10 lipca 1985 r.

W odwołaniu od decyzji z 8 lipca 1985 r. ubezpieczona wniosła o: doliczenie do podstawy wymiaru następujących kwot: w miesiącu kwietniu 1980 r. – 100 zł z tytułu błędnego przeliczenia zasiłku chorobowego, 300 zł z tytułu różnicy w przeliczeniu premii i kwoty 1.125 zł jako dodatku specjalnego z tytułu wysługi lat w kwietniu 1980, o doliczenie w czerwcu 1980 r. – 300 zł w pozycji premia, a w marcu 1981 r. kwoty 1.125 zł dodatek specjalny za wysługę lat. Ponadto wnioskodawczyni podniosła, że w związku z potraktowaniem zwolnień lekarskich przedkładanych w kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. – jako zwolnień z ogólnego stanu zdrowia, nie jako zwolnień powypadkowych pozbawiona została dodatku specjalnego, skarżąca kwestionowała także zasadność obniżenia premii za II kwartał 1980 r.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 1985 r. wydanym w sprawie o sygn. akt U 1227/85 Sąd Wojewódzki - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie po rozpoznaniu odwołania N. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 lipca 1985 r., zmienił zaskarżoną decyzję przez wliczenie do podstawy wymiaru kwoty 100 zł (punkt I sentencji) w pozostałej części oddalił odwołanie (punkt II sentencji). Sąd Wojewódzki wskazał, iż przedmiotem sporu było ustalenie podstawy wymiaru emerytury w szczególności zastosowania przeliczenia z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1981 r. w sprawie szczególnych zasad przechodzenia na emeryturę pracowników uspołecznionych zakładów pracy w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r. (Dz.U. Nr 19, poz. 95 ze zm.). Sąd przytoczył treść § 5 rozporządzenia oraz wskazał, że zgodnie z pkt 7 wyjaśnienia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych - dodatek za wysługę lat powinien być doliczony do wynagrodzenia za każdy miesiąc z okresu ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia w kwocie w jakiej przysługiwałby pracownikowi za grudzień 1981, jeżeli do dnia 31 grudnia 1981 r. pracownik nabyłby prawo do dodatku w wymiarze wyższym od pobieranego w ostatnim miesiącu zatrudnienia. Natomiast pracownik,

który w czasie pobierania zasiłków: chorobowych, macierzyńskich lub opiekuńczych uzyskał podwyżkę wynagrodzenia w okresie od lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1981 r. – należy wynagrodzenie z 12 miesięcy zatrudnienia uwzględnione w podstawie wymiaru emerytury ustalać według stawek przyznawanych w wyniku tej podwyżki, stosując odpowiednie zasady określone wyżej, chociażby wynagrodzenie to pochodziło z okresu sprzed 1 lipca 1980 r. (pkt 9 wyjaśnienia).

Sąd podkreślił, iż zasady zastosowane przez zakład pracy i oddział ZUS przy przeliczeniu wynagrodzenia i innych dodatków wnioskodawczyni są prawidłowe i zgodne z zasadami ogólnymi obliczania podstawy wymiaru świadczeń emerytalnych określonymi art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o z.e.p. (Dz.U. Nr 40 poz. 267), gdzie jednoznacznie ustalono, iż podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone pracownikowi za okres ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, lub kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat zatrudnienia. W ocenie Sądu zastosowanie powyższych zasad uniemożliwia Sądowi zaliczenie wnioskodawczyni – wskutek przeliczenia – premii wyższej niż otrzymana i dodatków specjalnych w miesiącach marzec 1981 r. i kwiecień 1980 r. – skoro wnioskodawczyni dodatków tych faktycznie nie otrzymała, ze względu na zwolnienia lekarskie z ogólnego stanu zdrowia. Uznając odwołanie wnioskodawczyni w przeważającej części za niezasadne Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzeczenie Rady Nadzorczej tylko w zakresie przeliczenia zasiłku chorobowego w miesiącu kwietniu 1980 r.

W toku postępowania sądowego wszczętego na skutek odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 12 kwietnia 2001 r., w piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2002 r. ubezpieczona wniosła o:

- zaliczenie okresu pracy od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w byłym ZSRR do okresu zaliczanego do uprawnień emerytalnych w Polsce zgodnie ze stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich i przeliczenie emerytury stopniowo z waloryzacją, rewaloryzacją oraz ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia odejścia na emeryturę tj. od dnia 2 listopada 1981 r.,

- spowodowanie wypłacenia przez ZUS bezpodstawnie wstrzymanego 15% dodatku do emerytury za prace w I kategorii zatrudnienia w (...) zgodnie z decyzją Prezesa ZUS w W. od dnia przejścia na emeryturę tzn. 2 listopada 1981 r. do dnia 31 grudnia 1990 r. przeliczonym stopniowo jak emerytura z waloryzacją, rewaloryzacją oraz ustawowymi odsetkami za zwłokę do dnia zapłaty,

- spowodowanie skorygowania przez ZUS podstawy wymiaru emerytury o pominięte w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. kwoty 1.125 zł dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia oraz wypłacenie tej zaległej emerytury przeliczonym stopniowo jak emerytura z waloryzacją, rewaloryzacją oraz ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia przejścia na emeryturę tj. od 2 listopada 1981 r. do dnia zapłaty

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2003 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 12 kwietnia 2001 r. (punkt I sentencji), na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przekazał organowi rentowemu do rozpoznania nowe żądania wnioskodawczyni zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2002 r.

Decyzją z dnia 7 maja 2003 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił N. G. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy przytaczając treść art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazał, iż ubezpieczona nie przedłożyła do wniosku żadnych nowych dowodów mających wpływ na prawo i wysokość świadczenia, wobec czego brak było podstaw do zmiany wysokości otrzymywanej emerytury.

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2003r. Prezydent RP nadał N. G. obywatelstwo polskie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 września 2008 r. w sprawie o sygn. akt VII U 1737/08 Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania od decyzji z dnia 7 maja 2003 r. oddalił odwołanie w zakresie prawa do wzrostu świadczenia z tytułu pracy na terenie byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w okresie od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. (punkt I sentencji), w pozostałym zakresie odwołanie odrzucił (punkt II sentencji).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż żądanie wnioskodawczynie o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia przez uwzględnienie dodatku specjalnego za miesiąc kwiecień 1980 r. i marzec 1981 r. zostało rozstrzygnięte w prawomocnym wyroku Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 1985 r., sygn. akt VIIU 1227/85, w tej sytuacji żądanie wnioskodawczynie należało odrzucić na mocy art. 199 § 1 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Sąd podkreślił, iż wnioskodawczynie nie powoływała się na żadne istniejące przed wydaniem decyzji okoliczności lub nowe dowody, które mogłyby być podstawą do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż powaga rzeczy osądzonej istnieje również w odniesieniu do żądania wnioskodawczynie wypłaty 15% dodatku za pracę w warunkach szczególnych za okres od daty przyznania prawa do emerytury do daty przyznania tego świadczenia w drodze wyjątku. Kwestia ta była rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 1984 r. sygn. akt VII U 990/84, jak podkreślił Sąd z treści zaskarżonej decyzji i z treści wyroku wraz z uzasadnieniem w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że Sąd odniósł się m.in. i do tego żądania oddalając odwołanie. W ocenie Sądu Okręgowego fakt przyznania wnioskodawczynie decyzją Prezesa ZUS w drodze wyjątku świadczenia w postaci 15% dodatku w związku ze stanowiskiem (...) nie może wpłynąć na odmienny zaprezentowany skutek prawomocnego wyroku. Świadczenie bowiem nie zostało przyznane wnioskodawczynie wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności normy prawnej z konstytucją, bowiem takie orzeczenie w sprawie nie mogło być wydane, ponadto z pisma (...) wynika, iż organ rentowy nie mógł w świetle obowiązujących w tym czasie przepisów wydać innej decyzji, bowiem wnioskodawczynie nie spełniała wszystkich przesłanek. Ponadto Sąd podniósł, iż (...) w piśmie zwracał się z prośbą o zaliczenie w drodze szczególnego wyjątku do wymaganych uchwałą 25 lat pracy w warunkach szczególnych innych udowodnionych okresów, nie wymieniając konkretnych okresów zatrudnienia.

Odnosząc się do żądania ubezpieczonej w zakresie wzrostu świadczenia z tytułu pracy na terenie byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w okresie od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. Sąd wskazał, iż stosownie do treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1968 r. w sprawie świadczeń dla repatriantów osoba ubiegająca się o świadczenia z tytułu bycia repatriantem winna wykazać się zaświadczeniem wydanym przez organ administracji państwowej potwierdzającym fakt repatriacji, podkreślając, że w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1994 r. (OSNAPUS 1994/9 p. 149) organ rentowy nie jest uprawniony do stwierdzenia statusu repatrianta. W ocenie Sądu wnioskodawczynie nie wykazała, że posiada status repatrianta, nie spełniała również wymogów z art. 9 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin – obecnie już nie obowiązującej, bowiem nie świadczyła pracy na obszarze Państwa Polskiego bądź na terenach wchodzących w skład Państwa Polskiego przed ustaleniem granic. Zdaniem Sądu N. G. nie spełnia również przesłanek z art. 4 umowy z dnia 25 marca 1957 r. zawartej między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, bowiem nie można jej uznać za członka rodziny repatriantów. Ubezpieczona nie wykazała, iż jej mąż taki status potwierdzony odpowiednim zaświadczeniem organu administracyjnego posiadał, wnioskodawczynie powoływała się jedynie na arkusz ewakuacyjny, a ponadto hipotetycznie zakładając, iż mąż wnioskodawczynie był uznany za repatrianta, to wnioskodawczynie w dacie przekroczenia przez męża granicy i z tego tytułu „bycia repatriantem” nie była jego żoną, a więc nie była członkiem rodziny.

W toku postępowania sądowego (sygn. akt VI U 1805/12) wszczętego na skutek odwołania N. G. od decyzji ZUS z dnia 14 marca 2011 r. oraz z 9 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał postanowieniem z dnia 27 listopada 2012 r. wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem okresu pracy od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r., dodatku specjalnego za wysługę lat w kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. oraz o przyznanie „rekompensaty” za niewypłacenie w okresie od 2 listopada 1981 r. do 31 grudnia 1990 r. 15% dodatku do emerytury z tytułu pracy w portach morskich (wniosek zawarty w piśmie procesowym z dnia 26 listopada 2012 r. Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.).

Decyzją z dnia 28 stycznia 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 listopada 2012 r. odmówił N. G. prawa do zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O., przyznania rekompensaty za niewypłacenie w okresie od 2 listopada 1981 r. do

31 grudnia 1990 r. 15% dodatku do emerytury z tytułu pracy w (...) oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. W uzasadnieniu organ rentowy przytaczając treść art. 114 ust. 1 ustawy z o emeryturach i rentach z FUS wskazał, iż do wniosku z dnia 28 listopada 2012 r. ubezpieczona nie dołączyła nowych dowodów, a dokumenty znajdujące się w aktach emerytalnych były już brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości świadczenia.

Decyzja z dnia 28 stycznia 2013 r. została przesłana pod adres ubezpieczonej listem zwykłym, organ rentowy nie posiada dowodu doręczenia tej decyzji.

W dniu 8 lipca 2013 r. do organu rentowego wpłynęło pismo pełnomocnika ubezpieczonej z prośbą o informację jakie decyzje lub czynności zostały podjęte przez Zakład w rozpoznaniu wniosku z dnia 26 listopada 2012 r.

W dniu 31 lipca 2013 r. ZUS poinformował pełnomocnika ubezpieczonej, iż wniosek z dnia 26 listopada 2012r. został załatwiony decyzją odmowną z dnia 28 stycznia 2013 r., w załączeniu organ rentowy, przesłał kopie decyzji.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten ustalił, że na skutek odwołania się ubezpieczonej od decyzji organu rentowego, istotnym w sprawie było rozstrzygnięcie czy zasadna była odmowa uwzględnienia żądań ubezpieczonej opartych o przepis art. 114 ust. 1. Ustawy o emeryturach i rentach.

Po zacytowaniu przepisu z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach – Sąd I instancji wskazał na pogląd utrwalony zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie w przedmiocie przesłanki ujawnionych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji. Sąd ten zwrócił uwagę iż okoliczności te nie muszą być tylko faktami, na które strony realizowanego stosunku prawnego ubezpieczeń społecznych nie mogły się powołać w poprzednim postępowaniu (wtedy ich nie znały), lecz także takimi faktami, które powinny być znane przy dołożeniu należytej staranności, jednakże na skutek błędu, zaniedbania, przeoczenia czy niezajomości przepisów nie zostały uwzględnione. Ujawnione okoliczności mogą zatem wynikać zarówno ze zgłoszenia nowych (nieznanych) dowodów wpływających na odmienną, od dokonanej pierwotnie, ocenę stanu faktycznego, jak i stanowić podstawę do ponownego ustalenia prawa do emerytury w sytuacji wydania decyzji nieuwzględniającej lub błędnie uwzględniającej te okoliczności (niekoniecznie nieznane, ale istniejące przed podjęciem decyzji), które wpłynęły na wadliwe nabycie prawa do świadczenia lub przyczyniły się do nieuzasadnionej odmowy przyznania uprawnień ubezpieczeniowych. W niniejszej sprawie skarżąca domagała się zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O., przyznania dodatku do emerytury w wysokości 15% (zamiast 10%), w związku z pracą w pierwszej kategorii zatrudnienia (strona 5 i 6 pisma z dnia 26 listopada 2012r. oraz strona 6 odwołania) oraz przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. Wszystkie te kwestie były już przedmiotem postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami, skutkiem czego organ rentowy domagał się odrzucenia odwołania w trybie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał jednak, iż nowymi dowodami są dokumenty wymienione w wydruku z Indeksu Represjonowanych karty E. G., bowiem potwierdzają one (w szczególności alfabetyczna kartoteka ewidencyjna osób repatriowanych do Polski), że J. G. był repatriantem, gdyż w takim charakterze przybył do kraju wraz ze swoją matką i rodzeństwem.

Sąd Okręgowy podkreślił, że powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza w istocie jej praktyczne znaczenie. Rozstrzygnięcia sądowe w sprawach z tego zakresu ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania. Nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń. Zasadą rządzącą tymi stosunkami jest właśnie możliwość wzruszenia ustaleń stanowiących podstawę faktyczną prawomocnych orzeczeń sądu, także przez wydanie nowej decyzji organu rentowego. Zmiana okoliczności zawsze otwiera drogę do ponownego rozpoznania sprawy.

Sąd wskazał także, za Sądem Najwyższym, że przepis art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. daje podstawę do odrzucenia odwołania tylko wówczas, gdy zostało ono wniesione od decyzji wcześniej zaskarżonej odwołaniem, które zostało już prawomocnym wyrokiem oddalone. Natomiast odwołanie od nowej decyzji podlega merytorycznemu rozpoznaniu, zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), według której odwołanie do sądu przysługuje od każdej decyzji organu rentowego, z wyjątkiem decyzji wymienionych w art. 83 ust. 4. Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem sądu, uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia odwołania do sądu i odwołanie to co do zasady podlega merytorycznemu rozpoznaniu przez sąd. Prawomocny wyrok rozstrzygający o braku prawa do świadczenia nie jest przeszkodą do wystąpienia z ponownym wnioskiem o to samo świadczenie. Wniosek taki jest zawsze dopuszczalny w sytuacji, gdy po uprawomocnieniu się wyroku nastąpiły nowe okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń. W takiej sytuacji sprawa tocząca się w wyniku rozpoznania nowego wniosku - wydania nowej decyzji -nie jest sprawą o to samo roszczenie, które było przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie poprzednio zakończonej wydaniem wyroku (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2004 r., III UK 119/04, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008, I UK 370/07). Wobec tego, iż w niniejszej sprawie wnioskodawczyni odwołała się od nowej decyzji z dnia 28 stycznia 2013r. brak było podstaw do odrzucenia odwołania. Rozstrzygnięciu Sądu poddana była natomiast kwestia odmowy uwzględnienia żądań ubezpieczonej w oparciu o przepis art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach.

Skarżąca, w postępowaniu przed Sadem Okręgowym, wskazywała, iż nowym dowodem w rozumieniu art. 114 ustawy o emeryturach i rentach na okoliczność posiadania przywilejów repatrianta jest załączony do pisma z dnia 26 listopada 2012r. indeks represjonowanych oraz wskazane w nim źródła danych. W ocenie Sądu przedłożony przez wnioskodawczynię wydruk, nie będący dokumentem, może stanowić co najwyżej po jego zweryfikowaniu dowód na okoliczność tego, iż E. G. jest umieszczona w indeksie osób represjonowanych. W ocenie Sądu z wydruku tego nie wynika, iż J. G. miał status repatrianta. Podkreślić należy również, iż umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem ZSRR w sprawie terminu i trybu dalszej repatriacji z ZSRR osób narodowości polskiej - w oparciu o którą wnioskodawczyni wywodzi swe żądanie zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O. - została zawarta w dniu 25 marca 1957r. i dotyczyła warunków repatriacji dla osób, które nie skorzystały z prawa do repatriacji na podstawie poprzednio zawartych umów polsko-radzieckich. Zgodnie z art. 17 repatriacja na warunkach określonych w omawianej umowie rozpoczęła się z momentem jej ratyfikowania (od 10 września 1957r.) i trwała do dnia 31 grudnia 1958r. Tymczasem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika iż J. G. przybył do kraju w maju 1945r. i od września 1945r. był już zameldowany na pobyt stały w S.. Z tego wynika, iż nie obejmowały go postanowienia wspomnianej umowy z dnia 25 marca 1957r. Podkreślić też należy, iż nawet gdyby uznać iż J. G. nabył status repatrianta w związku z przybyciem do Polski w 1945r., to N. G. w momencie repatriacji nie była jego żoną, a zatem brak jest możliwości rozciągnięcia na nią przywilejów, z których korzystali repatrianci. Przepis art. 4 umowy z dnia 25 marca 1957r. wskazuje wyraźnie, iż przywileje należne repatriantom będą przyznane także członkom ich rodzin, którzy wraz z nimi wjadą do Polski w trybie określonym tą umową. Tymczasem ubezpieczona przyznała, iż do Polski przybyła dopiero w 1958r. W tej sytuacji kwestią drugorzędną jest ocena czy J. G. posiadał status repatrianta, czy też nie, skoro w chwili prawdopodobnej repatriacji wnioskodawczyni nie była jego żoną i nie przybyła wraz z nim do Polski. Jak ustalił bowiem Sąd I instancji w oparciu o Arkusz Ewakuacyjny i ściślej na podstawie decyzji Pełnomocnika Okręgowego(...) ewakuowano w maju 1945r. E. G. wraz z synem J. (mającym wówczas 13 lat). Wnioskodawczyni została natomiast żoną J. G. i przybyła do Polaki dopiero w 1958r. Sąd podniósł także, że również w obecnie obowiązującej ustawie o repatriacji z dnia 9 listopada 2000 r. (art. 16 i 17) postanowiono, iż określone przywileje uzyskują jedynie repatrianci oraz przybywający z nimi w chwili repatriacji do Rzeczypospolitej Polskiej członkowie najbliższej rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym.

Sąd I instancji zważył, iż w zakresie pozostałych wniosków zgłoszonych przez ubezpieczoną nie zostały wskazane żadne nowe dowody ani okoliczności, nie uwzględnione przez organ rentowy, a mogące stanowić podstawę do ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości.

Żądanie ubezpieczonej dotyczące przyznania „rekompensaty” za niewypłacenie w okresie od 2 listopada 1981 r. do 31 grudnia 15 % dodatku do emerytury w istocie dotyczyło przyznania dodatku do emerytury w wysokości 15% (zamiast 10%), w związku z pracą w pierwszej kategorii zatrudnienia (co wprost wynika z uzasadnienia pisma z dnia 26 listopada 2012r. (strona 5 i 6) oraz odwołania (strona 6)). Żądanie to zostało prawomocnie rozstrzygnięte wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 listopada 1984 r. w sprawie o sygn. akt VII U 990/84 oddalającym odwołanie wnioskodawczyni od orzeczenia Rady Nadzorczej Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 21 marca 1984 r. W treści uzasadnienia wyroku Sąd jednoznacznie wskazał, iż żądanie wzrostu w wysokości 15% podstawy wymiaru emerytury nie mogło zostać uwzględnione, gdyż przepis § 18 rozporządzenia wymaga przepracowania w portach morskich co najmniej 25 lat, nie zaś jak w przypadku wnioskodawczyni 22 lat. Wniosek ten był też objęty prawomocnym wyrokiem z dnia 30 września 2008 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VII U 1737/08 w wyniku rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 7 maja 2003 r. Sąd w tym przypadku oddalił odwołanie w zakresie prawa do wzrostu świadczenia z tytułu pracy na terenie byłego Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w okresie od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. (punkt I sentencji), w pozostałym zakresie odwołanie odrzucił punkt II sentencji).

Również żądanie przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r., było już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie, który wyrokiem z dnia 12 grudnia 1985 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 1227/85 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 8 lipca 1985 r. jedynie przez wliczenie do podstawy wymiaru kwoty 100 zł (punkt I sentencji) oddalając odwołanie w pozostałej części.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd Okręgowy odwołanie skarżącej uznał za bezzasadnie i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił jej odwołanie.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się ubezpieczona. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu:

1. obrazę przepisów art. 4 w zw. z art. 17 umowy z dnia 25 marca 1957 r. między rządem PRL, a rządem ZSRR w sprawie terminu i trybu dalszej repatriacji z ZSRR osób narodowości polskiej, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przywileje, o których mowa w art. 4 tej umowy przysługują tylko członkom rodzin repatriantów, którzy wraz z nimi wjadą do Polski w trybie określonym tą Umową, podczas gdy w/w przepis ograniczenia takiego nie zawiera,
2. brak rozpoznania istoty sprawy w zakresie ustalenia, czy apelująca przybyła do Polski jako żona repatrianta.

Podnosząc powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji oraz zasądzenie na rzecz N. G. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona wskazała, iż okres zatrudnienia w Biurze (...) w O. winien być zaliczony jako składkowy okres pracy ubezpieczonej od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. Powołała się ona na nowe dowody w postaci wydruku karty E. G. z tzw. (...). Ubezpieczona zaznaczyła, że Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z wskazanych dokumentów, co mogło mieć wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. W dalszej części apelacji ubezpieczona zwróciła uwagę na to, iż przepis umowy pomiędzy PRL a ZSRR, będący podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji, nie zawiera ograniczenia, które uzasadniałyby odmowę uznania jej za członka rodziny repatrianta. N. G. podniosła także, iż zasadnie wносиła o uwzględnienie dodatku do emerytury w wysokości 15% zamiast 10%, w związku z pracą w pierwszej kategorii zatrudnienia. Przepis § 10 uchwały Nr 175/81 Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1981 r. w sprawie szczególnych uprawnień dla pracowników branży portów morskich bowiem, w ocenie ubezpieczonej, dyskryminował kobiety i był sprzeczny z wówczas obowiązującą Konstytucją PRL. W kwestii żądania przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, przy uwzględnieniu dodatku specjalnego za wysługę lat w pierwszej kategorii zatrudnienia w miesiącu kwietniu 1980 r. i marcu 1981 r. apelująca podnosi przepis z § 5 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1981 r. w sprawie szczególnych zasad przechodzenia na emeryturę pracowników uspołecznionych zakładów pracy w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r. Zgodnie bowiem z ww. rozporządzeniem przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wynagrodzenie z

ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, za miesiące poprzedzające podwyżkę płac, wprowadzoną w okresie od dnia 1 lipca 1980 r. do dnia 31 sierpnia 1981 r. przyjmuje się wynagrodzenie według stawek przyznanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja ubezpieczonej nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość podjętych ustaleń faktycznych tego Sądu przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku zasługuje na akceptację. Ustalenia te jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym Sąd Apelacyjny podziela przyjmuje za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22.02.2010 r., I UK 233/09, z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98 i postanowienie z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97). Analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

Jak podniósł Sąd I instancji zgodnie z treścią art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczenia może być wszczęte w przypadku przedłożenia nowych dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nie uwzględnionych przez organ rentowy. W omawianej sprawie przedłożono dowód w postaci wydruku karty E. G. z tzw. (...), który zdaniem apelującej potwierdza, że mąż N. G. - J. G. był repatriantem. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu I instancji w przedmiocie faktu, iż dokument ten może co najwyżej stanowić dowód na okoliczność tego, że E. G. jest umieszczona w indeksie osób represjonowanych. Z rzeczonego dokumentu nie wynika jakoby J. G. miał status repatrianta. Sąd Okręgowy podkreślił także, iż umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem ZSRR w sprawie terminu i trybu dalszej repatriacji z ZSRR osób narodowości polskiej - w oparciu o którą wnioskodawczyni wywodzi swe żądanie zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1957 r. do 1 marca 1959 r. w Biurze (...) w O. - została zawarta w dniu 25 marca 1957r. i dotyczyła warunków repatriacji dla osób, które nie skorzystały z prawa do repatriacji na podstawie poprzednio zawartych umów polsko-radzieckich. Zgodnie z art. 17 rzeczonej umowy repatriacja na warunkach w niej określonych rozpoczęła się z momentem jej ratyfikowania (od 10 września 1957r.) i trwała do dnia 31 grudnia 1958r. Tymczasem, jak ustalił Sąd I instancji, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika iż J. G. przybył do kraju w maju 1945r. i od września 1945r. był już zameldowany na pobyt stały w S.. Z powyższego wynika, iż nie obejmowały go postanowienia umowy z dnia 25 marca 1957r.

Sąd Okręgowy zwrócił ponadto uwagę, że nawet jeśliby uznać, iż J. G. nabył status repatrianta w związku z przybyciem do Polski w 1945 r., to N. G. jednakże w momencie repatriacji nie była jego żoną. Powyższy fakt powoduje, że nie można rozciągnąć na nią przywilejów z których korzystali repatrianci. Również z obecnie obowiązującej ustawy o repatriacji z dnia 9 listopada 2000 r. (art. 16 i 17) wynika, iż określone przywileje uzyskują jedynie repatrianci oraz przybywający z nimi w chwili repatriacji do Rzeczypospolitej Polskiej członkowie najbliższej rodziny pozostającym we wspólnym gospodarstwie domowym. W świetle powyższego nie można zatem uznać, że N. G. może korzystać z przywilejów przysługujących repatriantom i pogląd ten Sąd Apelacyjny podziela w pełni.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że Sąd Okręgowy słusznie wskazał, iż żądanie wnioskodawczyni o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia przez uwzględnienie dodatku specjalnego za miesiąc kwiecień 1980 r. i marzec 1981 r. zostało rozstrzygnięte w prawomocnym wyroku Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 12 grudnia 1985 r., sygn. akt VIIU 1227/85, w tej sytuacji żądanie wnioskodawczyni należało odrzucić na mocy art. 199 § 1 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Sąd podkreślił, iż wnioskodawczyni nie powoływała się na żadne istniejące przed wydaniem decyzji okoliczności lub nowe dowody, które mogłyby być podstawą do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Powaga rzeczy osądzonej istnieje również w odniesieniu do żądania wnioskodawczyni wypłaty 15% dodatku za racę w warunkach szczególnych za okres od daty przyznania prawa do emerytury do daty przyznania tego świadczenia w drodze wyjątku. Kwestia ta była rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 1984 r. sygn. akt VII U 990/84, jak podkreślił Sąd z treści zaskarżonej decyzji i z treści wyroku wraz z uzasadnieniem w

sposób nie budzący wątpliwości wynika, że Sąd odniósł się m.in. i do tego żądania oddalając odwołanie. W ocenie Sądu Okręgowego fakt przyznania wnioskodawczyni decyzją Prezesa ZUS w drodze wyjątku świadczenia w postaci 15% dodatku w związku ze stanowiskiem (...) nie może wpłynąć na odmienny zaprezentowany skutek prawomocnego wyroku.

Wobec powyższych ustaleń, jako że przedmiotem rozstrzygnięcia w tej sprawie była decyzja organu rentowego z dnia 28 stycznia 2013r., wydana po przedstawieniu przez ubezpieczoną nowego dowodu w postaci karty z indeksu osób represjonowanych, brak było podstaw do odrzucenia odwołania przez Sąd I instancji, gdyż zgodnie z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Jednakże z uwagi na to że nowy dowód powołany w sprawie był nieistotny ze względu na prawo do świadczenia, ani na jego wysokość, a pozostałe żądania objęte są powagą rzeczy osądzonej Sąd Okręgowy w Szczecinie słusznie odwołanie oddalił.

Uznając apelację za nieuzasadnioną i stwierdzając brak innych podstaw do wzruszenia trafnego rozstrzygnięcia Sądu I instancji, które Sąd Odwoławczy bierze pod rozwagę z urzędu, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel